

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D., v právní věci **žalobce: T. B. ,** nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Tomášem Máchou, advokátem se sídlem v Praze 6, ul. Evropská č. p. 2589/33b, PSČ 160 00, proti **žalovanému: K r a j s k é m u ú ř a d u Ú s t e c k é h o k r a j e, odboru dopravy a silničního hospodářství,** se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební č. p. 3118/48, PSČ 400 02, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2346/DS/2014, JID: 81722/ 2014/KUUK/Hyk,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2346/DS/2014, JID: 81722/2014/KUUK/Hyk, a rozhodnutí Městského úřadu Bílina, odboru dopravy, ze dne 22. 1. 2014, ev. č. 41151/2013, č. j. MUBI 31191/2013/OD/Ju, **se pro vady řízení z r u š u j í** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **13.200,-Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou dne 9. 7. 2014 a doplněnou prostřednictvím svého právního zástupce dne 6. 8. 2014 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2346/DS/2014, JID: 81722/2014/KUUK/Hyk, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Bílina, odboru dopravy, ze dne 22. 1. 2014, ev. č. 41151/2013, č. j. MUBI 31191/2013/OD/Ju, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích ve znění účinném do 30. 9. 2013 (dále jen „zákon

o silničním provozu“), pro porušení ust. § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu za jednání, jehož se měl dopustit tím, že dne 1. 9. 2013 v 07:59 hodin na silnici č. I/13 u obce Tuchlov, směr Bílina, řídil osobní motorové vozidlo tov. zn. Škoda Octavia, r. z. „X“, přičemž mu byla v místě, kde je zákonem stanovena nejvyšší dovolená rychlost 90 km/hod., naměřena silničním radarovým rychloměrem AD9C, v. č. 04/0096, rychlost jízdy 153 km/hod., resp. po zohlednění odchylky měřicího zařízení $\pm 3 \%$ rychlost jízdy 148 km/hod. Za uvedené jednání byla žalobci dle ust. § 125c odst. 4 písm. d) a ust. § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 5.000,-Kč, zákaz činnosti spočívající v řízení všech motorových vozidel v trvání 6 měsíců a současně stanovena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1.000,-Kč.

Žalobce v žalobě ve znění jejího doplnění uvedl, že nejvyšší dovolenou rychlost nepřekročil tak, jak je uvedeno ve výroku prvostupňového rozhodnutí. V průběhu odvolacího řízení namítal, že měření rychlosti jeho vozidla silničním rychloměrem AD9C bylo provedeno v rozporu s návodem obsluhy a ověřovacím listem č. 2016/12. Z výstupního snímku č. 04/0096 je totiž jednak zřejmé, že dosah radaru (citlivost měřicí jednotky) byl nastaven na 30 m v místě, kde nejenže dochází k zakřivení vozovky (pro správnost měření je třeba alespoň 35 m přímý úsek), ale zejména se v anténním svazku $\pm 10^\circ$ od osy antény nachází překážky, jež mohou ovlivnit přesnost měření. S uvedenou námitkou se žalovaný vypořádal toliko tak, že měřicí zařízení disponuje platným ověřovacím listem a osvědčením o proškolení policisty k jeho ovládání – nemá proto důvod tiskový výstup zpochybňovat, neboť pakliže by se zařízením bylo manipulováno, nemělo by to za následek pouze nepřesný výsledek měření, ale k vyhodnocení rychlosti by vůbec nedošlo. Takovéto tvrzení však nemá dle žalobce oporu ve správním spisu, ani není zřejmé, jak k danému závěru žalovaný dospěl. Dle návodu k obsluze měřicího zařízení AD9C je dále zřejmé, že místo měření je třeba vybírat pečlivě tak, aby se mimo jiné v jeho okolí nenacházely odrazové plochy. V opačném případě může dojít např. až k naměření dvojnásobné rychlosti oproti skutečné. Stejně tak je nutné správně nastavit citlivost radaru, a to v hodnotách 20 m, 30 m a 60 m podle vlivu povětrnostních podmínek – u vyšší hodnoty nicméně dle návodu vzniká větší pravděpodobnost reflexí.

S uvedenými námitkami se žalovaný podrobněji nezabýval, ani snímek nepodrobil jakémukoliv přezkumu či ověření, čímž napadené rozhodnutí zatížil vadou, neboť ve smyslu ust. § 3, potažmo ust. § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2014 (dále jen „správní řád“), nezjistil stav věc tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti.

Dalšího pochybení se dle žalobce dopustil správní orgán I. stupně, jenž řádně nedoručil předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 11. 11. 2013. Žalobci byla dne 17. 10. 2013 za účelem usnadnění doručování, i s ohledem na skutečnost, že se v místě bydliště zdržuje toliko omezeně, zpřístupněna datová schránka fyzické osoby ID: „X“. Podle ust. § 19 odst. 1 správního řádu byl proto správní orgán povinen zasílat písemnosti prostřednictvím veřejné datové sítě, to však neučinil, ačkoliv je jeho povinností si informace o tom, zda účastník datovou schránkou disponuje, zjišťovat z úřední činnosti – žalobce nebyl povinen mu v tomto smyslu poskytovat jakoukoliv součinnost. Namísto toho však správní orgán I. stupně předvolání k ústnímu jednání zasílal žalobci poštou a následně dovozoval jeho doručení fikcí. Uvedeným jednáním proto správní orgán zásadním způsobem zasáhl do práv žalobce, neboť ústní jednání bylo vedeno bez jeho přítomnosti, ačkoliv pro takovýto postup nebyly splněny zákonné podmínky vyžadované ust. § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve

znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „přestupkový zákon“). Žalobce se tak nemohl k věci vyjádřit, vznášet námitky, ani navrhopvat důkazy.

Dodatečnou argumentaci žalovaného, že sice došlo k pochybení na straně správního orgánu, nicméně tato vada byla následně zhojena tím, že žalobci byla do jeho datové schránky doručena výzva k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, nelze přijmout. Na tuto výzvu totiž žalobce nereagoval pro její vnitřní rozpornost. Nejenže obsahovala skutkové vymezení přestupku odlišné od projednávané věci [ust. § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu], ale navíc stanovila i lhůtu pro vyjádření do 10 dnů ode dne doručení písemnosti. Když však žalobce poté nahlédl do správního spisu, zjistil, že prvopis výzvy vykazuje úmyslné úpravy obsahu, kdy skutková subsumpce byla již určena správně a lhůta k vyjádření stanovena toliko na 5 dnů. Manipulací se správním spisem se tak správní orgán I. stupně dopustil postupu v rozporu s právními předpisy.

V závěrečné námitce žalobce brojil proti nedostatečnému odůvodnění výše uložené sankce v rozporu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Dle něj nepostačuje, pakliže správní orgán uvede citaci ust. § 12 odst. 1 přestupkového zákona, naopak musí postupovat tak, aby bylo možno vysledovat, jakými úvahami (zejména způsob spáchání přestupku, jeho následek, okolnosti, za nichž byl spáchán, míru zavinění, pohnutky, osobu pachatele aj.) se při stanovení druhu a výše sankce řídil. Přitom je nerozhodné, že sankce byla uložena na samotné spodní hranici zákonného rozpětí.

S ohledem na uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného a správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. K námitce týkající se způsobu měření rychlosti vozidla žalobce uvedl, že součástí správního spisu byl mimo jiné ověřovací list silničního rychloměru, z něhož vyplývá, že zařízení disponovalo platnou kalibrací, jak vyžadují příslušné právní předpisy. Správní orgány neměly důvod zpochybňovat ani tento ověřovací list, ani osvědčení operátora o proškolení s obsluhou radaru, ani tiskový výstup, jenž obsahuje identifikaci měřeného vozidla a místa, kde bylo měření prováděno. K tomu žalovaný dále doplnil, že v případě manipulace se zařízením by k naměření rychlosti vůbec nedošlo či by skončilo chybou – v této souvislosti odkázal na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 – 60. Pokud se týče námitky nedodržení úhlu měření, výběru stanoviště a nedodržení návodu, žalovaný dále upozornil, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č.j. 4 As 118/2013 – 61, se správní orgány nedopouští pochybení, pakliže vycházejí z fotodokumentace opatřené údaji o rychlosti vozidla, proti které nevznese obviněný konkrétní námitky či důkazní návrhy. V daném případě měření prováděl proškolený policista, správnost měření rychlosti lze proto na základě tohoto důkazu považovat za jednoznačně prokázanou. Stejně tak byl skutkový stav v řízení zjištěn dostatečným způsobem nevyvolávajícím pochybnosti a podložen relevantními důkazy.

Jestliže žalobce namítal projednání přestupku v jeho nepřítomnosti při ústním jednání, žalovaný má za to, že jmenovaný byl předvolán řádně prostřednictvím poštovní zásilky, jež mu byla doručována na adresu jeho trvalého pobytu a po uplynutí úložní doby vložena dne 6. 11. 2013 do schránky. Žalobce se přesto k jednání bez omluvy nedostavil. V této souvislosti sice žalovaný na jednu stranu připouštěl, že došlo k pochybení na straně správního orgánu I. stupně, jenž předvolánku nedoručoval do datové schránky žalobce, avšak na stranu

druhou i sám žalobce ještě 21. 10. 2013 (tedy poté, co mu byla schránka zřízena) zasílal správnímu orgánu písemnosti poštou, kde uváděl adresu „X“. Pokud tedy byla navíc žalobci dána možnost seznámit se i s podklady rozhodnutí, které ale nevyužil, zkrátit svá práva toliko svým počínáním, resp. pasivitou.

K námitce nesprávného obsahu listin žalovaný podotkl, že je zřejmé, že ze strany správního orgánu I. stupně došlo k pouhé zřejmé nesprávnosti v psaní při opisu. Žalobce však byl se skutkovou podstatou přestupku, jehož se měl dopustit, seznámen jak na místě ze strany Policie České republiky, tak i následně ve vyznění o zahájení přestupkového jednání.

Závěrem se žalovaný vyjádřil i k námitce odůvodnění výše uložené sankce. Dle něj disponuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně veškerými náležitostmi stanovenými v ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Protože pokuta i zákaz činnosti řízení motorových vozidel byly žalobci uloženy při samé dolní hranici zákonem stanovené sazby, přičemž dle ust. § 125c odst. 8 zákona o silničním provozu nelze v rozhodnutí od uložení sankce zcela upustit, závažnost přestupku, jehož se žalobce dopustil, je vyjádřena samotnou sankcí, která mu byla uložena.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce poukázal na skutečnost, že v odvolacím řízení uvedl zcela konkrétní důvody opírající se nejen o samotný výstupní snímek, ale rovněž i o návod k obsluze silničního měřícího zařízení. Svá tvrzení navíc doložil konkrétními zjištěními. Tvrzení žalovaného, že pakliže by měření nebylo provedeno správně, nedošlo by k zobrazení rychlosti, přitom nemá žádnou oporu nejen ve správním spisu, ale především je nepravdivé, což potvrzuje samotný výrobce v návodu k obsluze. Odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 As 118/2013 – 61, nadto na věc nedopadá, neboť žalobce konkrétní důvody, jež mohou vést k pochybnostem o správnosti měření, konkrétně vymezil. Naopak podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2008, č. j. 7 As 39/2007 – 66, má sice výstupní snímek mezi důkazy privilegované postavení, avšak pouze za předpokladu jeho získání a provedení v souladu s právními předpisy. Správní orgány tak dle žalobce měly důvodné pochybnosti prošetřit a nikoliv pouze spoléhat na to, že obsluha měřícího zařízení byla řádně proškolená a radar disponoval platným ověřovacím listem – ani policista totiž není neomylný.

Žalobce dále zopakoval své teze týkající se neúčinnosti doručení předvolání k ústnímu jednání. Zdůraznil, že má-li adresát písemnosti zřízení datovou schránku, fikci náhradního doručení prostřednictvím držitele poštovní licence nelze uplatnit. V důsledku toho nedošlo k naplnění hypotézy vyjádřené v ust. § 74 odst. 1 přestupkového zákona, tj. nebyly naplněny podmínky pro projednání přestupku v nepřítomnosti obviněného. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 2 As 70/2010 – 69, přitom nelze pochybení správních orgánů klást k tíži účastníkům řízení.

Závěrem žalobce setrval na předchozí námitce ohledně nedostatečného odůvodnění výše uložené sankce a i zde odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2006, č. j. 8 As 8/2005 – 57, dle kterého je nutné při řešení této otázky rozvést jednotlivá kritéria obsažená v ust. § 12 přestupkového zákona.

K replice žalobce připojil vyjádření Ministerstva vnitra, odboru eGovernmentu, ze dne 16. 7. 2014, z něhož vyplývá, že datová schránka s identifikátorem „X“ vedená na jeho jméno byla zřízena a současně zpřístupněna dne 17. 10. 2013.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Soud si u žalovaného vyžádal správní spis a po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Ze správního spisu soud zjistit tyto podstatné skutečnosti. Dne 17. 10. 2013 byla na elektronickou adresu pověřené úřední osoby správního orgánu I. stupně doručena omluva žalobce z účasti na ústním jednání, jež se mělo konat dne 21. 10. 2013. E-mailová zpráva nedisponovala zaručeným elektronickým podpisem, a proto byla následně žalobcem doplněna i v písemné formě doručené správnímu orgánu dne 22. 10. 2013. V záhlaví obou zpráv je uvedeno: „**T. B.**, nar. „**X**“, bytem „**X**“.“ Omluvu z jednání správní orgán I. stupně akceptoval.

Již dne 21. 10. 2013 vydal správní orgán I. stupně listinu, jíž žalobce předvolal k novému ústnímu jednání nařízenému na den 11. 11. 2013. Písemnost byla žalobci zasílána poštou na adresu jeho trvalého pobytu v „**X**“, a po marném uplynutí zákonné úložní lhůty doručována prostřednictvím fikce ve smyslu ust. § 24 odst. 1 správního řádu dne 4. 11. 2013. Zásilka byla následně vložena do domovní schránky žalobce dne 6. 11. 2013. Uvedeného ústního jednání se žalobce nezúčastnil, ani se z něj neomluvil.

Dne 14. 11. 2013 zaslal prvostupňový orgán žalobci výzvu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Písemnost byla nejprve doručována na adresu jeho trvalého pobytu, následně pak i do datové schránky žalobce, kde došlo k jejímu doručení dne 20. 12. 2013.

Soud se nejprve zabýval námitkou absence řádného předvolání žalobce k ústnímu jednání nařízenému na den 11. 11. 2013.

Dle ust. § 19 odst. 1 správního řádu doručuje písemnost správní orgán, který ji vyhotovil. Správní orgán doručí písemnost prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky. Nelze-li písemnost takto doručit, může ji doručit správní orgán sám; v zákonem stanovených případech může písemnost doručit prostřednictvím obecního úřadu, jemu naroveň postaveného správního orgánu nebo prostřednictvím policejního orgánu příslušného podle místa doručení; je-li k řízení příslušný orgán obce, může písemnost doručit prostřednictvím obecní policie.

Dle ust. § 19 odst. 2 správního řádu platí, že není-li písemnost možné doručit prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky, lze ji doručit také prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Správní orgán zvolí takovou poštovní službu, aby z uzavřené poštovní smlouvy vyplývala povinnost dodat poštovní zásilku obsahující písemnost způsobem, který je v souladu s požadavky tohoto zákona na doručení písemnosti.

Dle ust. § 20 odst. 1 správního řádu se fyzické osobě písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastižena.

Dle ust. § 23 odst. 1 správního řádu platí, že nebyl-li v případě doručování podle § 20 adresát zastižen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle § 20, písemnost se uloží.

Dle ust. § 24 odst. 1 správního řádu platí, že jestliže si adresát uložené písemnosti písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, nevyzvedne, považuje se za doručenou posledním dnem této lhůty.

Jak vyplývá z výše citovaného ust. § 19 odst. 1, za primární způsob zasílání písemností v rámci správního řízení považuje správní řád doručování prostřednictvím veřejné datové sítě do datových schránek účastníků a jejich zástupců. Disponuje-li tedy účastník či jeho zástupce datovou schránkou, je správní orgán povinen s těmito osobami komunikovat výhradně uvedeným způsobem (snad s výjimkou dlouhodobého výpadku fungování služby). Primát doručování do datové schránky se uplatní dokonce i v případě, kdy si účastník nebo jeho zástupce zvolí adresu pro doručování ve smyslu ust. § 19 odst. 3 správního řádu (pozn. soudu – dnes ust. § 19 odst. 4 správního řádu). Pakliže má totiž současně zřízenou a zpřístupněnou datovou schránku, není možné ani s ohledem na žádost o doručování na jinou adresu vyloučit výsadní zasílání písemností prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky (srov. v tomto smyslu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 90/2010 – 95, dostupný na www.nssoud.cz).

Z uvedeného plyne zásadní závěr presumující, že pakliže správní orgán pochybí a právnické či fyzické osobě, která má zřízenou datovou schránku, písemnost doručuje nikoliv prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky, nýbrž jiným způsobem stanoveným v ust. § 20 či § 21 správního řádu, dopouští se zásadního procesního pochybení. V takovém případě je možné zásilku považovat za doručenou jen tehdy, pokud si adresát písemnost následně fakticky převezme. Uvedené vyplývá především ze smyslu a účelu doručování písemností, jež spočívá v seznámení se s jejím obsahem, kdy faktické seznámení s obsahem písemnosti má přednost před jakýmkoliv jiným formálním způsobem. V důsledku nesprávného úředního postupu však na druhou stranu nepřipadá v úvahu fikce doručení ve smyslu ust. § 24 odst. 1 správního řádu, neboť nesprávným postupem správního orgánu nedojde ke splnění podmínek pro její uplatnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2013, č. j. 4 As 6/2013 – 28, dostupný na www.nssoud.cz).

Obdobný názor týkající se následků vadného doručování vyjádřil i poradní sbor ministra vnitra ve svém vyjádření ke správnímu řádu č. 86, kde mimo jiné konstatoval, že pokud má fyzická nebo právnická osoba zřízenou datovou schránku a správní orgán jí písemnost, jež by jí měla být doručena do datové schránky, doručuje bez ohledu na zákon o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů v listinné podobě, neuplatní se sice institut fikce doručení, nicméně účinky doručení nastanou v případě, že daná osoba písemnost převezme. Nejvyšší správní soud pak ve svém rozsudku ze dne 16. 12. 2010, č. j. 1 As 90/2010 – 95 (dostupném na www.nssoud.cz), zdůraznil, že nepostupoval-li správní orgán podle ust. § 19 odst. 1 správního řádu a své rozhodnutí nedoručil přednostně

prostřednictvím veřejné datové sítě do zřízené datové schránky, nýbrž prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, jde o procesní pochybení, které nebude mít vliv na platnost doručení jen tehdy, byla-li písemnost doručena nezpochybnitelným způsobem a účastník řízení se s ní seznámil. Doručování bylo sice v takovém případě formálně v rozporu se zněním relevantních právních předpisů, jiný způsob doručování však nemá vliv na průběh řízení a lze tedy konstatovat, že bylo doručeno platně. Ve stejném duchu se k této problematice Nejvyšší správní soud vyslovil i v rozsudku ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 31/2011 – 88, dostupném na www.nssoud.cz).

V daném případě je zřejmé, že žalobce měl datovou schránku zřízenou a zpřístupněnou již dne 17. 10. 2013, tedy ještě před tím, než mu bylo ze strany správního orgánu I. stupně dne 21. 10. 2013 zasíláno předvolání k ústnímu jednání nařízenému na den 11. 11. 2013. Od tohoto okamžiku je proto nepochybné, že mu měly být veškeré písemnosti ze strany orgánů veřejné moci doručovány veřejnou datovou sítí do datové schránky, jiný způsob s ohledem na shora citované judikaturní závěry nepřicházel v úvahu. Na tom nic nemění ani skutečnost, že sám žalobce posílal správnímu orgánu I. stupně ještě minimálně jednu písemnost (omluvu z předchozího ústního jednání) prostřednictvím poštovních služeb, ačkoliv tak již mohl učinit datovou zprávou – povinnost zasílat písemnosti výhradně prostřednictvím datové schránky totiž fyzickým, podnikajícím fyzickým, ani právnickým osobám ve smyslu ust. § 18 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění pozdějších předpisů, na rozdíl od orgánů veřejné moci nesvědčí (s výjimkou povinnosti podávat daňová přiznání).

Stejně tak nelze uvedení adresy trvalého bydliště žalobce v záhlaví omluvy z ústního jednání v e-mailové zprávě ze dne 17. 10. 2013 a jejího písemného originálu ze dne 17. 10. 2013 považovat za sdělení adresy pro doručování ve smyslu ust. § 19 odst. 3 (resp. odst. 4) správního řádu. Jednak byla nepochybně smyslem tohoto údaje toliko identifikace jmenovaného, nikoliv výslovná žádost o zasílání písemností na adresu pro doručování, ale především jak již bylo soudem konstatováno shora, doručování do účastníkem či jeho zástupcem zřízených datových schránek má absolutní přednost před jinými způsoby doručování, tedy včetně adresy pro doručování. Sdělení adresy trvalého pobytu tak pro správní orgán I. stupně nevyvolávalo žádné procesní účinky.

Pokud tedy správní orgán I. stupně před odesláním předvolání k ústnímu jednání konanému dne 11. 11. 2013 nezjistil, že má žalobce zřízenou a zpřístupněnou datovou schránku a namísto toho mu doručoval prostřednictvím poštovních služeb, dopustil se zásadního pochybení. To by mohlo s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu zhojit pouze faktické převzetí písemnosti žalobcem, jenž by si ji osobně vyzvedl buď přímo při jejím doručování nebo později na provozovně provozovatele poštovních služeb, avšak tomu v daném případě nedošlo. Po marném uplynutí úložní doby tak nebylo možné dovozovat doručení předvolání fikcí ve smyslu ust. § 24 odst. 1 správního řádu, což odůvodňuje závěr, že písemnost nebyla žalobci řádně doručena.

Dle ust. § 74 odst. 1 věty druhé trestního zákona platí, že v nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc při ústním jednání projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Ústní jednání zaujímá v rámci řízení o přestupcích esenciální postavení, neboť zejména při něm dochází k provádění důkazů, přednesu návrhů a vyjádření obviněného týkající se skutku, jenž je mu kladen za vinu. Nejsou-li tedy splněny zákonné podmínky, aby věc byla projednána bez jeho přítomnosti, např. jako v právě projednávané věci v důsledku vadného předvolání, působí takováto vada neodstranitelnou překážku řízení, jež zásadním způsobem zasahuje do zaručených práv účastníka garantovaných mimo jiné čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Tuto vadu přitom nelze napravit toliko s ohledem na skutečnost, že žalobci byla následně již řádně doručena výzva k seznámení se s podklady rozhodnutí.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soudu nezbylo, než ve výroku rozsudku ad I. napadené rozhodnutí žalovaného, včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně, bez jednání ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. c) a ust. § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušit pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, jež mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, a věc podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Protože bude řízení o přestupku, zejména pak ústní jednání za účasti řádně předvolaného žalobce, třeba znovu zopakovat, přičemž v něm bude žalovaný podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku, soud se již dále nezabýval ostatními žalobcem uplatněnými námitkami, neboť v řízení o správní žalobě nadále pozbyly na významu.

Orbiter dictum nicméně soud směrem k žalovanému i správnímu orgánu I. stupně podotýká, že v dalším řízení po zrušení rozhodnutí bude třeba, aby se správní orgány řádně vypořádaly zejména s žalobcem vznesenými pochybnostmi týkajícími se správnosti provedeného měření. V této souvislosti konstatuje, že ačkoliv žalovaný ve vyjádření k žalobě správně odkazoval na judikurní závěr Nejvyššího správního soudu uvedený v rozsudku ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 As 118/2013 – 61 (dostupném na www.nssoud.cz), dle něhož platí, že pokud obviněný vůči provedenému měření nevznesl konkrétní námitky či důkazní návrhy, lze vycházet i jen z fotodokumentace opatřené údaji o rychlosti vozidla, sám se tímto názorem neřídil. Žalobce totiž konkrétně i s odkazem na jednotlivé body z návodu k obsluze silničního rychloměru AD9C dovozoval, v čem považuje měření rychlosti jeho vozidla za nesprávné, správní orgány se tedy nemohly s uvedenou námitkou vypořádat pouze tak, že zařízení disponovalo platným ověřením a bylo obsluhováno proškolenou obsluhou. Kompetence k užívání jakéhokoli zařízení totiž ještě nutně vždy nepresumují, že bude užíváno tak, jak je vyžadováno pro jeho správnou funkčnost. Obdobně bude třeba ve smyslu ust. § 68 odst. 3 správního řádu podrobně odůvodnit i výši uložené sankce, zejména s ohledem na úvahy, kterými se správní orgán při jejím udělení řídil – i zde je nutno pouhý odkaz na zákonná ustanovení zákona o silničním provozu považovat s ohledem na přezkoumatelnost rozhodnutí za nedostatečný.

Výrok rozsudku ad II. o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce měl v konečné věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud tudíž žalovanému uložil mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit náhradu nákladů řízení ve výši 13.200,-Kč. Tato částka se sestává z částky 3.000,-Kč za zaplacený soudní poplatek; dále z částky 9.300,-Kč za 3 úkony právní

služby právního zástupce žalobce, Tomáše Máchy, po 3.100,-Kč podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a), sepis doplnění žaloby – § 11 odst. 1 písm. d), sepis repliky – § 11 odst. 1 písm. d)], a dále z částky 900,-Kč za 3 s tím související náhrady hotových výdajů po 300,-Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 citované vyhlášky.

Náhradu odpovídající 21 % DPH, kterou je advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány, mimo soudního poplatku, soud zmíněnému zástupci žalobce nepřiznal, neboť nebylo doloženo, že by byl jejím plátcem.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 31. října 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
G. Z.